

Таким чином, наразі залишається актуальним удосконалення нормативно-правової бази у сфері врегулювання земельних відносин (в тому числі бюджетного та податкового законодавства – в частині справляння плати за землю та функціонування спеціальних фондів, які б покривали витрати землекористувачів на землеохоронні заходи) та завершення формування цілісної системи публічного адміністрування у сфері земельних відносин задля ефективного здійснення управління земельними ресурсами органами влади усіх рівнів.

Література:

1. Богданов А.П. Адміністративно-правові засади публічного адміністрування у сфері земельних відносин в Україні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2018. Вип. 2 (23). Т. 3. С. 104–108.
2. Земельний кодекс України від 25.10.2001 р. № 2768-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14#Text> (дата звернення: 21.02.2021).
3. Роман Лещенко: Україна повинна стати потужною аграрною державою URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/roman-leshchenko-agrosector-maye-stativ-osnovoyu-ekonomichnogo-stalogo-rozvitku-ukrayini> (дата звернення: 21.02.2021).
4. Строкань В. Управління земельними відносинами в системі місцевого самоврядування: методологічний аспект URL: [http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2009/2009-01\(1\)/Strokan.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2009/2009-01(1)/Strokan.pdf) (дата звернення: 21.02.2021).

НЕОБХІДНІСТЬ ПРАВОВОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ ЯК ЕКОЛОГІЧНОЇ ДЕРЖАВИ

Стрельник В.В., кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри приватного та соціального права
Сумського національного аграрного університету

Ємельянова А.О., здобувач вищої освіти рівня магістр
юридичного факультету
Сумського національного аграрного університету
(Україна)

Сьогодні наша планета знаходиться в режимі «самовиснаження». Інтенсивний науково-технічний розвиток, запровадження новітніх технологій у виробничому процесі, активна господарська діяльність спричиняють виникненню екологічних проблем: зміни клімату, концентрації викидів в атмосферне повітря, збільшення шумового навантаження в містах, утворення та накопичення як промислових, так і побутових відходів тощо. Егоїстичне ставлення суспільства до природи, споживацьке використання ресурсів Землі має залишитися в минулому. Поєднання інтересів людини та навколишнього середовища обумовлює новий рівень діалогу. Питання модернізації України в контексті екологічної держави залишається дискусійним.

Процеси глобалізації та суспільних трансформацій потребують від України вжиття термінових заходів. Протягом тривалого часу економічний розвиток держави супроводжувався незбалансованою експлуатацією природних ресурсів, низькою пріоритетністю питань захисту довкілля, що унеможливлювало досягнення збалансованого (сталого) розвитку [1]. Екологічна ситуація України, що формувалася впродовж тривалого періоду часу нехтуванням збереження та відтворення природної системи, оцінюється як кризова. Територія держави є надмірно техно-антропогенно навантажена на довкілля, результатом чого став високий ступінь забруднення. Сьогодні в Україні частка відносно чистих територій держави становить 7%, умовно-чистих - 8%, малозабруднених -15%, небезпечних для життя людини – 70%, з яких 1,7% - визнано територіями екологічного лиха [2, 6]. Однією з причин такої ситуації являється відсутність розуміння в суспільстві пріоритетів охорони довкілля та переваг збалансованого (сталого) розвитку, недосконалість системи екологічної освіти та просвіти. Враховуючи зазначене стратегічною ціллю № 1 національної екологічної політики на період до 2030 р. визначається формування в суспільстві екологічних цінностей і засад сталого споживання та виробництва виконуючи завдання провадження екологічної освіти та виховання, просвітницької діяльності з метою підвищення екологічної свідомості [1]. Високий рівень якої є одним із найдієвіших факторів впливу на процес правотворення та правореалізації у сфері охорони навколишнього середовища та раціонального використання природних ресурсів [3, 162].

Розвиток екологічної держави має базуватися на збалансованому розвитку економіки з дотриманням екологічних стандартів. Сутність такої стратегії держави полягає в пошуку, обґрунтуванні та реалізації дій, що дозволяють одночасно забезпечити підвищення економічної ефективності держави/підприємства та поліпшення екологічних параметрів. Економічний ефект реалізації екологічно збалансованої стратегії держави полягає в підвищенні якості продукції, зменшенні обсягів залучених до виробничого процесу енергетичних, сировинних, матеріальних та інших видів природних ресурсів; зменшенні витрат, пов'язаних з виробництвом і реалізацією продукції; зростанні прибутку підприємства тощо [4, 23].

Важливим елементом у сфері охорони довкілля розглядаємо системи спостережень за його станом. Через відсутність єдиного комплексного підходу не здійснюється ефективне узагальнення запасів природних ресурсів, їх використання, прогнозування змін, формування рекомендацій щодо управлінських рішень оптимізації природокористування на території всієї України та в окремих регіонах [3]. Переконані, що при здійсненні екологічного моніторингу повинен застосовуватися територіальний критерій (загальнодержавний, місцевий, локальний рівні) [5, 57].

Отже, екологічна ситуація України сформувала потребу розвитку екологічної культури, відповідального ставлення до навколишнього середовища. Екологізація суспільства визначає необхідність посилення екологічного імперативу.

Література:

1. Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2030 року: закон України від 28.02.2019 р. № 2697-VIII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2697-19#Text> (дата звернення: 08.04.2021).

2. Малюк О. С. Формування екологізбалансованої інвестиційно стратегії підприємства. Суми : Університет. кн., 2013. – 157 с.
3. Медведєва М. Проблема ефективності міжнародно-правових норм у галузі охорони навколишнього середовища. *Публічне право*. 2012. № 4. С. 158–166.
4. Машненко К. Проблеми та перспективи розвитку України як екологічної держави. *Державне управління та місцеве самоврядування*, 2016, вип. 3(30). С.22-26.
5. Стрельник В. В. Види екологічного контролю. *Приватне та публічне право*, 2017. №1. С.55–58.

ПРАВОВЫЕ ПРОБЛЕМЫ ОХРАНЫ ОКРУЖАЮЩЕЙ СРЕДЫ ПРИ ЭКСПЛУАТАЦИИ ТРАНСПОРТНЫХ СРЕДСТВ КАК УГРОЗЫ ОБЕСПЕЧЕНИЯ ЭКОЛОГИЧЕСКОЙ БЕЗОПАСНОСТИ

Хотько О.А., кандидат юридических наук, доцент,
доцент кафедры экологического и аграрного права
Белорусского государственного университета
(Республика Беларусь)

Эколого-правовая наука в современных условиях нуждается в правовом регулировании обеспечения экологической безопасности, поскольку теоретико-правовые подходы не выработаны применительно к различным видам хозяйственной деятельности. В связи с отсутствием исследований в доктрине и в то же время в силу пробелов в нормативных правовых актах актуальным является вопрос об угрозах обеспечения экологической безопасности. К таковым угрозам следует отнести транспортные средства как мобильные источники, воздействующие на окружающую среду.

Анализ юридической научной литературы в области обеспечения экологической безопасности, развития и формирования эколого-безопасного пространства [1 ; 2], а также исследование нормативных правовых актов, касающихся деятельности различных видов транспорта в контексте его воздействия на окружающую среду позволил выявить ряд аспектов, подтверждающих необходимость научного поиска об установлении эффективного правового решения проблем негативного влияния передвижных объектов транспортной деятельности на состояние защищенности окружающей среды. Так, деятельность автомобильного транспорта влечет загрязнение воздуха, почв, вод, создание шума, вибрацию, электромагнетизм; воздушного транспорта – климатические изменения за счет выбросов парниковых газов и иных загрязняющих веществ, рельсового и железнодорожного транспорта, метрополитена – шум, электромагнитическое воздействие, вибрацию; водного транспорта – загрязнение водных объектов, а трубопроводного транспорта влияет на состав почв в случае аварии на трубопроводах. Соответственно, данные проблемы вредного влияния различных видов транспорта можно классифицировать на следующие группы: а) в области охраны и использования